मातृका पञ्चकम्

மாத்ருகா பஞ்சகம்

(1)

आस्तां तावदियं प्रसूतिसमये दुर्वारशूलव्यथा
नैरुच्यं तनुशोषणं मलमयी शय्याच सांवत्सरी ।
एकस्यापि न गर्भभार भरणक्लेशस्य यस्य क्षमः
दातुं निष्कृतिमुन्नतोऽपि तनयः तस्यै जनन्यै नमः ॥

ஆஸ்தாம் தாவதியம் ப்ரஸூதிஸமயே
துர்வாரசூலவ்யதா
நைருச்யம் தநுசோஷணம் மலமயீ சய்யாச
ஸாம்வத்ஸரீ।
ஏகஸ்யாபி நகர்பபார பரணக்லேசஸ்ய யஸ்ய க்ஷமஃ
தாதும் நிஷ்க்ருதிமுந்நதோऽபி தநயஃ தஸ்யை
ஜநன்யை நமஃ॥

தடுக்க முடியாத பிரஸவ வேதனை ஒருபுறமிருக்க, வாய்க்கு ருசி இல்லாதிருத்தல், உடம்பு இளைத்தல், ஒரு வருஷகாலம் மல மூத்ரம் நிறைந்த படுக்கை ஆகியவையான கர்பகாலத்தில் பாரத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளும் கஷ்டத்தில் ஒன்றையாவது தீர்க்க வளர்ந்த பிள்ளை முடியாதவனாகி விடுகிறானே! அக்கஷ்டங்களை தாங்கிக் கொள்ளும் தாயை என்னவென்று சொல்ல? அந்த தாய்க்கு நமஸ்காரம்!

(2)

गुरुकुलमुपसृत्य स्वप्नकाले तु दृष्ट्वा
यतिसमुचितवेषं प्रारुदो मां त्वमुच्चैः ।
गुरुकुलमथ सर्वं प्रारुदत्ते समक्षं
सपदि चरणयोस्ते मातरस्तु प्रणामः ॥

குருகுலமுபஸ்ருத்ய ஸ்வப்ன காலே து த்ருஷ்ட்வா
யதிஸமுசித வேஷம் ப்ராருதோ மாம் த்வமுச்சை:
குருகுலமத ஸர்வம் ப்ராருதத்தே ஸமக்ஷம்
ஸபதி சரணயோஸ்தே மாதரஸ்து ப்ரணாம: ॥

ஹே தாயே! நீ ஒரு சமயம் நான் படிக்கும் குருகுல வந்து கனவில், நான் ஸன்யாஸம் பூண்டதாகக் கண்டு உறக் அழுதாயே அப்பொழுது குருகுலம் முழுவதும் உன் எதிரி அழுததே! உனது கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கிறேன்!

(3)

न दत्तं मातस्ते मरणसमये तोयमपि वा
स्वाधा वा नो देया मरणदिवसे श्राध्दविधिना ।
न जप्तो मातस्ते मरणसमये तारकमनुः
अकाले संप्राप्ते मयि कुरु दयां मातरतुलाम् ॥

ந தத்தம் மாதஸ்தே மரணஸமயே தோய மபிவா
ஸ்வதாவா நோதேயா மரணதிவஸே ச்ராத்தவிதிநா
ந ஜப்தோ மாதஸ்தே மரணஸமயே தாரகமநு:
அகாலே ஸம்ப்ராப்தே மயிகுரு தயாம் மாதரதுலாம்॥

தாயே! நீ மரிக்கும் தருணத்தில் தண்ணீர்கூட கொடுக்கப் படவில்லை. நீ மரித்த தினத்தில் சிராத்த முறைப்படி ஸ்வதா என்ற ஹவிஸும் கொடுக்க முடியாமலிருந்தது. தாயே! உன் மரணவேளையில் தாரக மந்திரம்கூட ஜபிக்கப்படவில்லை. காலம் கடந்து வந்துள்ள என்மீது இணையற்ற தயை காட்டவேண்டும் தாயே!

(4)

मुक्तामणिस्त्वं नयनं ममेति
राजेति जीवेति चिरं सुत त्वम् ।
इत्युक्तवत्या स्तव वाचि मातः
ददाम्यहं तण्डुलमेष शुष्कम् ॥

முக்தாமணி ஸ்த்வம் நயனம் மமேதி
ராஜேதி ஜீவேதி சிரம் ஸுத த்வம் ।
இத்யுக்தவத்யா ஸ்தவ வாசி மாதঃ
ததாம்யஹம் தண்டுலமேஷ சுஷ்கம் ॥

'என் முத்தல்லவா நீ! என் கண் அல்லவா நீ! நீ என் ராஜா, என் குழந்தை நீ சிரஞ்ஜீவியாய் வாழவேண்டும் என்றெல்லாம்' கொஞ்சினாயே தாயே! அத்தகைய வாயில் சாரமில்லாத பிடி அரிசியைத்தானே போடுகிறேன்!

(5)

अम्बेति तातेति यवेति तस्मिन्
प्रसूतिकाले शिदवोच उच्चैः ।
कृष्णेति गोविन्द हरे मुकुन्दे –
त्यहो जनन्यै रचितोऽ यमञ्जलिः ॥

அம்பேதி தாதேதி சிவேதி தஸ்மின்
ப்ரஸூதிகாலே யதவோச உச்சைঃ ।
க்ருஷ்ணேதி கோவிந்த ஹரே முகுந்தே –
த்யஹோ ஜநந்யை ரசிதோऽயமஞ்ஜலிঃ ॥

அன்று ப்ரஸவ காலத்தில் 'அம்மா' அப்பா, சிவ என்று உறக்க கத்தினாயல்லவா தாயே! இன்று நான் கிருஷ்ணா, கோவிந்தா, ஹரே முகுந்தா என்று கூறி அஞ்சலி செய்கிறேன்.

மாத்ருகா பஞ்சகம் முற்றிற்று

